

riep Calvijn zich op Melancton, den opsteller der Augsburg. Conf., met wien hij zich een gevoelde. Maar dit beroep (was tevergeefs, want officieel en tengevolge van de Consensus Magistatus kende men slechts de editie van 1530, tengevolge waarvan de Augsburg. Conf. openbaar gezag kreeg en waardoor men zich tegenover den keizer gebonden achtte. Ook in Naumburg ondertekenden de vorsten toen in de eerste plaats de onovereenkomstige editie van 1530 en vernielden slechts in het voorbijgaan de uitgave van 1540.

Bullinger was dan ook veel gestrenger en verklaarde dat hij en zijn kerk de A. C. nooit had kunnen aannemen. Van lieverlede kwamen de Gereformeerden er dan ook van terug, om in de Augustana een gemeenschappelijk bodem te zien. Zij werd inoppositie, ja sommigen stuitte zij geheel tegen de borst.

Het was dan ook politieke dwang, die eerst Bucer en later de Gereformeerden er toe noopte, om de Augustana te ondertekenen; dat moesten zij wel doen om in het Deutsche Rijk geduld te worden. Zij deden het natuurlijk onder voorbehoud, de ondertekening slechts te doen in overeenstemming met den lateren Melancton; zij speelden, evenals Calvijn, Melancton tegen Melancton uit, maar officieel gold dit natuurlijk niet. Officieel had slechts de editie van 1530 kracht in alle Rijksscheidsen, verhandelingen over den godsdienst en in de voorrede voor de Formula Concordiae. Het was en bleef daarom een interessante vraag, hoe de Gereformeerden bij het Leipziger gesprek zich durfden beroepen op de Augustana van 1530. Zij deden het met genoemde *Reservatio Mentalis* (stilzwijgend voorbehoud) en zoo kunnen ook de tegenwoordige Gereformeerden de Augustana alleen belijden, n.l. onder voorbehoud, dat men art. 10 belijdt volgens de veranderde confessie van 1540. Van een wijziging der Predestinatieler was nooit en nergens, noch in het Lutherische noch in het Gereformeerde leven sprake. Zulk een wijziging, ten gunste van tegenwoordige Gereformeerde stroomingen, uit de Augustana van 1540 te willen afleiden en nieuwe historische vraagstukken bij de oude te willen voegen, zou uitwerken, dat de moeilijkheden van den tegenwoordigen toestand nog met een vermeerderd werden. De leer der verkiesing is of met de eerste uitgave eenvoudig aan te nemen of op andere gronden te verwerpen, maar toch nooit, op grond daarvan, dat zij in de gewijzigde belijdenis van 1540 benoemd schijnt.

Mocht dit kloke woord vele Gereformeerden tot bezinning brengen.

Rusland. Uit de Oostzee-provincien.

Steeds treuriger wordt de toestand der Lutherischen in de Oostzee-provincien. De Russische regering zoekt de bevolking er toe te brengen, om de Russische staatsinrichting als een weldaad aan te nemen door de rechtspleging en de politie, die nog altijd in Deutsche handen is, te verlaten. Het gevolg daarvan is, dat er een bandeloosheid ontstaat, waarbij leven en bezit door niets beschermd worden. Tot hiertoe heeft evenwel de Russische partij haar doel daarmede niet kunnen bereiken. Zij, die uit Estland en Lijfland naar het binnenland van Rusland getrokken zijn, keeren van lieverlede naar hun vaderland terug en doen het verstaan hoeveel er van aan is, als van Russische zijde wordt voorgespiegeld, dat er alleen heil is te wachten, wanneer het land geheel Russisch wordt. Als daarbij dan de bevolking het gehalte der Russische beambten, die hun reeds gezonden werden, vergelijkt met dat der Duitsche, dan komt dit niet in het voordeel der Russen uit.

Dientengevolge ontstaat er aan de Oostzee een toestand van anarchie, waardoor ieder zoo goed mogelijk goed en leven zoekt te beveiligen.

De Amerikaansche lynchwet is ingevoerd, ja, het schijnt zelfs of de Vendetta van Corsica burgerrecht bij de Baltische bevolking gekregen heeft, en dit onder lieden, die voor weinig jaren voor de vreedzaamste menschen gehouden werden!

In een deel van Lijfland zijn sedert den herfst van 1886 de brandstichtingen onrustbarend toegenomen. De verdenking viel voornamelijk op zekeren N., die zich niet ontzag dreig- en brandbrieven overal heen te zenden, zonder dat het mogelijk was, hem voor het gerecht te brengen. Op zekeren avond vond men hem doodelijk gewond in zijne kamer, waarin hij bezig geweest was weder een brandbrief te schrijven. In de borst getroffen gaf hij weinige uren later den geest; de kogel was door het venster gekomen. Niet de minste moeite werd er gedaan om den moordenaar op te sporen; de geheele omgeving scheen weder vrij adem te halen, en inderdaad was het toen uit met de brandstichtingen.

Een brief uit de Oostzee-provincien meldt het volgende: »Het is hier een paar dieven slecht gegaan. Er zijn hier 5 broeders N. waarvan 2 fatsoenlijke lieden, maar de overigen bekende dieven zijn. Twee van deze gingen des nachts bij manschijn naar een boerderij, om er den aanwezigen voorraad te stelen, niet vermoedende dat de knechts van den boer ook op de been waren, om te trachten bij manschijn hazen te schieten. Toen deze in een verborgen plaats daarop loerden, schoten zij, toen zij de poging tot inbraak opmerkten, hunne geweren af en wonden den eenen zwaar en den ander licht. De laatste schijnt echter daardoor nog niet geneigd geleerd te hebben, want hij begaf zich eenigen tijd later naar een herberg en begon daar op zijne daden te stoften, te kennen gevende dat men altijd met den »rooden haan« moet eindigen. Daarop gaat hij weg zonder gezien te hebben, dat er eenigen vóór hem zijn heengegaan. Deze overvallen hem daarop op den openbaren weg en wonden hem dusdanig, dat hij hebloed en machteloos op den weg blijft liggen. Men bracht hem in een ziekenhuis waar hij tengevolge zijner verwondingen stierf.

Van een gerechtelijk onderzoek naar deze daad is niets vernomen.

Ook de burgerlijke rechten der inwoners worden niet gehandhaafd. Zelfs laat de gouverneur van het land door brieven, die hij aan gemeentebesturen richt, en door agenten, die op staatskosten rondreizen, de boeren aanzetten om geen pacht aan Duitsche grondbezitters te betalen. Gelukkig kan er bij gemeld worden, dat tot hiertoe deze opmerkingen weinig gevolg hebben gehad.

Zwitserland. Uit de Gereformeerde kerk van Duitsch-Zwitserland.

Wij lezen in een Duitsch blad over den toestand der Gereformeerde kerken in Duitsch-Zwitserland:

»De grondslag waarop deze kerken staan is noch de Schrift, noch de belijdenis, maar de nog in de stemgerechtigde burgers voortan-

den maat van geloof. De politiek-liberale strooming is ook doorgedrongen tot het kerkelijk gebied, en op dien aldus bevochtigden bodem is menig wild gewas gaan groeien, voor alles het »Reformertum« (het modernisme). De landkerken hebben niet dezelfde reglementen, maar alle hebben zij dit gemeen, dat zij volle leevrijheid toelaten.

Waren vroeger de predikanten nog verplicht het Evangelie volgens de Schrift en in overeenstemming met de algemeene en Gereformeerde belijdenisschriften te verkondigen, nu wordt slechts de belofte van hen gevergd, dat zij »het Evangelie van Jezus« zullen prediken. In de bediening der Sacramenten bestaat de grootste willekeur; van geloofwaardige zijde wordt ons meegedeeld, dat een predikant doopte »op den naam Gods, in herinnering aan Jezus, en met de bede dat de goede Geest het kind vervulde«, zonder dat deze onbijbelsche handeling kon worden verboden. Men behoort tot de kerk, wanneer men officieel er zich niet van losgemaakt heeft en er belasting voor betaalt, hetzij men gedoopt is of niet, de verkondiging van het woord en de bediening der Sacramenten aldaar bgwoont, of feitelijk zijn daarom alle gerechtigd om deel te nemen aan de verkiesing van den Kerkeraad en predikanten.

Het is dus een Kerk waar het orgeloor gelijk recht heeft met het geloof, de valsche met de zuivere leer. Is het daarom niet noodzakelijk er uit te gaan en zich af te scheiden? Waarlijk, grond, oorzaak en recht hiertoe, kan niet betwisteld worden.

Is het niet verwonderlijk dat een blad als de »Evangelisch-Lutherische Kirchenzeitung« deze dingen omtrent de Duitsch-Zwitserse Gereformeerde Kerk neerschrijft en toch tot hiertoe zoo weinig sympathietisch zich doet hooien over het streven van de Gereformeerden in Nederland? Kan dit blad niet weten dat door de Haagsche Synode feitelijk nog minder positieve verklaringen van een aanstaand Evangeliedienaar in de Ned. Herv. Kerk gesicht worden? Kon het niet weten, dat er in het Ned. Herv. kerkgenootschap toegelaten wordt, dat een predikant doopt in den naam van »Geloof, Hoop en Liefde«?

Ons dunkt, dat men kennelijk met twee maten meet. Doch wij meenen dat wij dit verschoonsel te verklaren hebben uit het feit, dat de redactie zijne inlichtingen ontleent aan ethisch- of irisch-gezinde verslaggevers.

Pogingen welke aangewend werden om in Duitsch-Zwitserland vrije kerken te stichten zijn alle op niets uitgekomen, naar onze meening omdat men ze niet op den vasten bodem der Geref. belijdenis heeft zoeken te bouwen.

Des te meer doen de »Evangelische vereenigingen« haar best, om in gemeenten, waar moderne predikanten zijn, het Evangelie te laten prediken. In samenkomsten, die van deze Vereenigingen uitgaan, wordt de doop bedienend, tot lidmaat aangenomen en worden huwelijken ingezegend, en de predikanten der landskerk schrijven die doopelingen enz., in hunne registers in. Wanneer Evangelischen of orthodoxen ergers in de minderheid zijn, kunnen zij toch gebruik maken van het bedichus als er predikers van hunne richting in willen overgaan.

Waren de Synodalen ten onzent maar zoo liberaal!

WINCKEL.

Voor Kinderen.

Een zonderlinge redder.

Slangen hebben zich in de wereld niet bemind gemaakt en daar is wel reden voor. We hebben van hen een afschuw als van valsche, soms vergiftige dieren, en ontvlieden hun zoo veel mogelijk.

Toch schijnt ook soms een slang beter te zijn dan men denken zou, zooals blijkt uit een geschiedenis, die onlangs in Amerika moet gebeurd zijn. Daar woonde, en wel in Brevard, een gezin, Belden genaamd. Daarin nu was een dochter van 11 jaren oud, die een bijzondere liefde had voor een groote ratslang, welke, als zij 't dier riep, in haar schoot kwam liggen. De slang had ook groote genegenheid voor het meisje, en liet haar toe haar te streelen en te rollen zooals zij wilde.

Onlangs speelde het meisje in de bosschen nabij het huis, met de slang op haar schoot. Een neger zag het kind, en meenende dat zij onbeschermd was, snelde hij toe, greep het meisje in zijn armen en wilde haar de bosschen in dragen, terwijl hij met de hand haar mond toehield om haar 't schreeuwen te beletten. Maar dat liep mis, want de slang kroop uit de vouwen van haar jurk te voorschijn, draaide zich om den arm van den neger, en beet hem in zijn nek, terwijl zij van woede siste. De neger liet daarop het kind vallen, greep de slang, en wierp haar tegen een boom. Het meisje liep schreeuwende naar huis, doch de neger was pas eenige stappen ver, toen het slangenfig begon te werken; kort daarna stierf hij onder groote smarten.

Wat de dieren, ook die van welke men het minst zou verwachten, genegenheid kunnen toonen is wel bekend. Evenwel zou ik den lezeren niet raden om, tot proef daarvan een slang te huren. Houdt u liever bij den hond en de poes, en denkt bij de slang aan wat vader Luyken van haar zegt:

»Als ik u aanzie met mijn oogen,
Dan denk ik hoe die oude slang
Mijn moeder Eva heeft bedrogen,
En maakte 't al haar kindren bang.»

Een vers uit Afrika.

Uit Zuid-Afrika — waar de *Heraut* ook gelezen wordt — ontving ik voor eenigen tijd een boek, dat van buiten fraai was en evenzoo van binnen. Het bevat verscheidene gedichten, die gemaakt zijn door een heer die Hubertus Elfers heet. Vóór eenige jaren ging hij uit Haarlem naar Afrika om er onderwijzer te geven in de Nederlandsche taal en doet dit nog.

Onder zijn gedichten zijn er ook verscheidene voor de jongelui. Een daarvan volgt hier, en zal, hoop ik, den vrienden lust geven er meer te lezen. Het boek is wel waard geheel gelezen te worden, ook door oudere menschen.

NESTJES DOUWEN.

Zegt eens, lieve, kleine vogels,
Waar hebt gij uw kunst geleerd?
Zegt, met wat bekwaamen meester
Hebt gij jaren lang verkeer?
Dat gij hier in twee, drie dagen
Zulk een nestje bouwen kunt;
Dat ge schikt, en bindt, en strengelt
Enkel met uw snapevont?
Wie wees u, hoe gij het maande
Zacht met pluimpjes voeren zoudt,
Dat de kleintjes warmjes liggen;
Zich niet schaven aan het hout?

»Beste jongen, kunst en kennis
Brengt de vogel mee uit 't ei:
Onder ons is geen, die d' ander
Iets van dit geheim ooit zei!
Geen, die ooit eens bij zijn buren
Stilletjes een kijke nam;
Die van ouders of van vrienden
Ooit een wenk of raad bekwaam!
Onze Schepper, Die met wijsheid
't Al bestuurt, heeft liefderijk
Deze kunst ons ingeschapen,
Zijner trouwe zorg ten blijk!»

Vogeltjes, och, gij begrijpt niet,
Wat de goede God u gaf!
Ik zit daaglijks op de schoolbank,
Tel mijn sommen op en af!
Lees en schrijf om knap te worden,
Half maar uit liefhebberij!
En gij, lieve, kleine vogels,
Kruipt volmaakt al uit het ei!

»Knaapje, wees toch niet ondankbaar!
Wij zijn groot in één jaar tijd;
Gij in twintig, of soms meer nog:
Denk eens, wat een onderscheid!
Wil uw tijd getrouw besteden
Aan 't vervullen van uw plicht:
't Mooielijkste werk van heden
Valt u later zeker licht!»

AAN VRAGERS.

X. — Hoeveel we meenen reeds vroeger uitvoerig over de maan te hebben gesproken en daarheen verwijzen, willen we tot duidelijkheid nog gaarne iets zeggen, dat makkelijk te onthouden is.

De maan staat onder alle hemellichamen 't dichtst bij ons. Als men met een flinken sneltein den weg van de aarde daarheen kon afleggen, zou men echter nog ruim vijf maanden noodig hebben. Daar er op de maan geen lucht is, zoover men weet, kan daar ook niets leven; er zijn ook geen wolken, geen regen of sneeuw, ja er is geen enkel geluid te hooren. Veertien dagen lang gaat de zon er niet onder, zoodat de hitte rijzen moet tot 300 graden boven kookpunt, — een flinke warmte voorzeke! Maar daarop volgt een nacht van veertien dagen, even bitter koud, als de lange dag fel heet is geweest.

CORRESPONDENTIE.

Filologus te R. — Voor de zooveelste maal zeggen we wederom: Alleen wanneer de vrager zijn naam noemt, kan er op de vraag worden geantwoord.

HOOGENBIJK.

Kerkelijke Berichten.

Toezegging van Beroep.

NEDERLANDSCH HERV. KERKGENOOTSCHAP.
Hijksmilde en Kloosterveen. E. J. van Apeldoorn te Hst.

Bedankt voor Toezegging van Beroep.

NEDERLANDSCH HERV. KERKGENOOTSCHAP.
Hijksmilde, L. J. v. Apeldoorn te Hst.

Beroepen.

NEDERLANDSCH HERV. KERKGENOOTSCHAP.
Stolwijk, L. A. van Langerak te Nieuwveen (d. Leiden).

Langweer (Fr.), F. Kampura te Stavoren (Fr.)
Sommelsdijk, F. Kijtenbelt te Hoelvelaken.
Nijega en Elshuisen, C. R. Rijnberg te Dantuma-
woude.
Collinsplaat en Scherpenisse, Ph. Peter te Serooskerke
(op Walcheren).

Rosenthal, J. R. van der Ende te St. Anna te Mulden.
Hurwenen, H. T. Barbas te Hollandse Veld.
Ermelo, J. J. C. van Toorenbergen te Emmen-
Buiten.

CHIE. GEF. KERK.

Grand-Rapids (N.-A.), S. B. Sevenema te Nijmegen.
Aangenomen.

NEDERLANDSCH HERV. KERKGENOOTSCHAP.
Garshuisen, P. van Binnendijk, cand. te Anjum.

NEIDERDUTSCH GERFORMEERDE KERKEN.

Zwartsluis, K. Fembout te Trium.

Bedankt.

NEDERLANDSCH HERV. KERKGENOOTSCHAP.
Axel, C. Bouthoum te Sprang.

Willemsmoord, G. J. Brutel de la Riviere te Houtrijk en
Polanen.

Weesp, L. J. v. Apeldoorn te Hst.
Kunne, A. Tap te Hall (d. Apeldoorn).

Spijk (bij Gorinchem), A. L. E. W. Römer te Baar-
mansen.
Wijkkel, G. J. Barger te Driebergen.
Drumpt (d. Tiel), H. C. Ribbuis te Wamel.

CHIE. GEF. KERK.

Waddenvaen, G. J. Weijenberg te Putten (Veluwe).
NEDERDUTSCH GERFORMEERDE KERKEN.
Rotterdam, H. H. Veder te Schiedam.

Het beroep naar Zevenhoven is aangenomen door den heer Reuill, candidaat in de H. godgeleerdheid bij de Vrije Universiteit.

Advertentien.

Op Zondag, den 1sten Mei a.s., hopen,
zoo de Heere wil, onze geliefde Ouders
WOUTER STRIETMAN
EN
HILLETJE VOGEL
HUNNE

12½-jarige Echtsvereeniging
TE HERDENKEN.

Geve de Heere hun in deze dagen, waarin
ze van menschen zooveel leed ondervinden,
troost en genade om in Hem zich te ver-
blijden. Psalm 71 vs. 8 en 9.

Namen kunne dankbare Kinderen,
H. STRIETMAN,
Nederhorst den Berg, 27 April 1887.

**Ned. Vereeniging van Vrienden
der Waarheid enz.**

De Algemeene Vergadering der Nederl.
Vereeniging van Vrienden der Waarheid, uit-
geschreven tegen Woensdag 11 Mei a.s., zal
thans, zoo de Heere wil, op **Winstag 10 Mei**
a.s. in het lokaal de »Vereeniging«, in de
Warmoesstraat No. 139, gehouden worden.

Namen het Bestuur.

G. H. A. GROSHUDE, Secretaris.

BOEKHANDEL.

Door gezondheidsredenen **TE KOOP** op een
welvarend dorp een welbekende **Boekhandel**,
met veelgelezen Weekblad. Het huis is te
koop of te huur. Bij eventueelen koop kan
2/3 der koopsom als late hypotheek gevestigd
blijven. Brieven franco, onder motto »spoed«,
aan het Bureau van dit blad. (219)

Gereformeerd Kerkelijk Congres.

Hiermede wordt ter kennis van belangstellenden gebracht, dat de **Formulieren** voor
afwerping van het iuk der Synodale Hierarchie door minderheden in Kerkeraden of door
geloovigen, zonder medewerking van hun Kerkeraad, tegen toezending van **30 Cents** aan
postzegels, kunnen aangevraagd worden op het Bureau, **Kelzersgracht 162, Amsterdam.**

Namen het Bureau,

Dr. A. KUYPER, Voorzitter.

Amsterdam, 17 April 1887.

WERVING VOOR OOST-INDIË.

VOOR | Handgeld bij zes-jarige verbintenls / 300.
Nederlanders | Aanbrenghpremie " 10.

Zij die zich willen verbinden moeten zich aanmelden bij een der
Plaatselijke of Garnizoens-Commandanten of bij den Commandant van
het Werfdepôt.

Inlichtingen kunnen gevraagd worden aan alle Burgemeesters en,
ongefrankeerd, aan het Dept. van Koloniën. Zij worden **kosteloos** gegeven.

Uitgaven van J. A. WORMSER, te Amsterdam:

HONIG UIT DEN ROTSSTEEN

DOOR

DR. A. KUYPER.

TWEDE BUNDEL.

Door bemiddeling van alle Boekhandelaren te ontbieden. Prijs
nagaanid / 2.40; gebonden / 2.90.

DOOP-

en
Avondmaalstellen,
van 1ste kwaliteit tin.

Verkrijgbaar bij

MEYJES & HÖWELER,
Amsterdam, Damrak 19.

AMERIKAANSCH

**Estey-Orgels,
Gem-Orgels,
v. d. Tak-Orgels,**

zijn steeds in ruime keuze voorhanden tegen
lage, doch vaste prijzen, van f 65 af bij

M. J. RADIUS,

Kelzersgracht 305, Amsterdam.

Bij G. AMSING te Leeuwarden, is verschenen:

De betekenls van den Kerke-

lijken strijd onzer dagen,

naar eigene ervaringen geschetst door

A. ELSHOUT Rzn.,

Uitgetreden lid van het Provinciaal Kerkbestuur
van Friesland.

Prijs f 0.20, 50 ex. f 7.50.

Deze Brochure, geschreven door een man uit
het volk, leent zich bijzonder ter verspreiding.

Is aan de Wezendrukkerij verschenen en
alom te bekomen, de **TWEDE** Druk van:

HET HARPE,

VERVOLG OP

DE LOFSTEM,

Twee-, Drie- en Vierstemmig Zangboekje.

DOOR

J. C. DE PUY,

Hoofdonderwijzer te Sexbierum.
P. J. MILBORN,
Nijmegen. Uitgever.

Vrije Universiteit.

Onderstaand verslag van de Vereeniging tot
ondersteuning van het Studiefonds der Vrije
Universiteit te Rotterdam, vinde verkort een
plaats onder de rubriek, waarin ik iedere maand
eene mededeeling doe van den staat en stand
van het Studiefonds:

Zooals bekend is verzonden wij op eenigzins
ruime schaal een circulaire, waarin het doel
en de werkzaamheid onzer Vereeniging kort-
lijk was uiteengezet. Teneinde hieraan meerdere
bekendheid te geven, verzochten wij de Redactie
van de *Hoop* dezelve in haar kolommen te willen
opnemen, waaraan door deze op bereidvaardige
wijze werd voldaan.

Het ledental nam spoedig toe, en breidde
zich langzaam doch gestaag uit. Thans is inge-
schreven door een getal van 450 leden.

De ontvangsten bedroegen de som van
f 438.88½; hiervan ging af aan bodenloos, cir-
culaire, stempel, boeken, enz. f 53.80½; zoodat
wij in de kas van het Studiefonds konden
storten een bedrag van f 385.08, welk be-
drag in drie termijnen is overgemaakt.

De verantwoording hiervan geschiedde bij
advertentie in de *Hoop*, en kwam ook voor onder
de rubriek: »giften« enz. voor de Vrije Uni-
versiteit» in de *Heraut* en in de *Vriend van
Oud en Jong*.

Verder zijn door ons dit jaar nog pogingen
aangewend, om, buiten de gewone jaarverga-
dering, met de leden eenen bijeenkomst te hou-
den, waartoe aan verscheidene personen een
uittodding verzonden was, ons daarbij als
spreker van dienst te willen zijn. Om verschil-
lende oorzaken moest onze wensch echter on-
vervuld blijven; wij velen ons dit jaar hierin
beter te zullen slagen; de toezegging althans,
die wij onvingen, doet zulks met grond ver-
wachten.

Is nu uit bovenstaande opgave gebleken, hoe
door vereende krachten een niet onbelang-
rijke bijdrage het Studiefonds ten goede kwam,
zeer zou het ons verblijden in staat te worden
gesteld, meerdere hulp te kunnen verleen.

Het Studiefonds toch, zal het aan de behoe-
ften voldoen, dient krachtiger te worden ge-
steund.

Erkennen we gaarne, en wordt door velen
op hoogen prijs gesteld, de ijverige medewer-
king dit jaar betoond, toch vertrouwen wij,
dat bij goeden wil van de zijde der leden nog
veel voor onze Vereeniging verricht zou kun-
nen worden.

Dat dan ieder uwer het gewicht dezer zaak
gevoelende, anderen in zijn kring trachte op te
wekken, ons in dezen arbeid te steunen.

De Heere zelf neige hietoe veler hart, on-
tsluit veler hand, en make onze Vereeniging
meer en meer dienstbaar aan zijne zaak.

Doch, waar wij zoo onze begeerte uitspreken
met betrekking tot het Studiefonds, daar kun-
nen wij den wensch niet verzwijgen, dat het den
Heere behage, nog vele jongelingen tot onze
Vrije Universiteit te leiden; als ook dat Hij de
Professoren der Universiteit zoodanig met
zijn Geest mocht vervullen en bekrachtigen,
dat zij, gelijk onze vaders het zoo schoon
uittrokken (en wij ons overzigt besluiten)

»gezegende werktuigen mochten zijn, om onze
jongelingen onder Gods zegen te bereiden, om te
zijn menschen Gods en bedienars des
Nieuwen Testaments, niet der letter, maar des
Geestes, die sterren zijn in Christi rechterhand.»

Waarlijk onze vaders den wensch voegden:
dat de Professoren zich met allen ijver hierop
toe mochten leggen: »dat de leerlingen niet
alleen, nevens de welgedonde kennis van de
leer der waarheid, de Christelijke redekunde
mochten verstaan, maar ook dat zij het een en
ander in gevoel en beleving gesteld door het
licht des Heiligen Geestes mochten ken-
nen, welke alleen rechte godgeleerden zijn door
de ordinaire inwoning des Heiligen Geestes.»

»Dat zij voort mochten onderwezen worden
in de *gevalen der consilientie*, om in staat te
zijn de gemoeiender dergenen, die hun zullen
toevertrouwd worden, wel te besturen en de
gewonden en verlegenen terecht te brengen;
de kleinmoedigen te troosten; en zoo mede-
werkers hunner blijdschap te zijn, naar het
voorbeeld van dien grooten en goeden Herder
der schapen, die de lammeren in zijne armen
vergaderd en in zijnen schoot draagt, en de
zogenen zachtens leidt.»

Na heilbiede,

Het Comité der Vereeniging voornemens:
J. PH. BONNEKROV, 3de Schilaan 20.
F. VAN DEN BROEK AZ., Goudscheweg 111.
D. G. GROMEN, Crispianlaan 80.

W. H. HOUTMAN, Eleonorastraat 25.
H. P. TUNDERMAN JR., Botersloot 36.
L. B. VAARTIES, Goudscheweg 56.

Rotterdam, 12 April 1887.

En om de uitsluitendheid van inhoud, én
ter bevordering van het doel, wensch ik dit
verslag in den wijdesten kring van vrienden en
belangstellenden verspreid te zien. De macht
van het kleine is in 's Heeren hand zoo mach-
tig en groot!

DE HARTOG.

In dank ontvangen:
Voor de Vereeniging:
Aan contributie van MeJ. J. H. Pen te
Calenberg bij Oldemark f 15; aan collecten:
door Da. J. G. Klomp te 's-Graveland, Paasch-
collecte uit Hilversum f 50.78; aan scheukin-
gen: door Da. F. P. L. C. v. Lingen van 2
dienstmeisjes te 's-Gravenhage f 1; door den heer
W. Kuhlter Wz. van vrienden te Nederhorstden-
berg, uit een busje f 2; van N. N. te Breu-
kelen f 1; van G. H. te Vreeland f 3; van
J. K. te Vreeland, aandeel in de opbrengst
van een nachteren kalf f 1; gevonden in het
kerkerake f 4; van M. P. V. te Rotterdam
»Ter navolging« f 1; door Da. D. J. Karssen,
van de Jongelingsvereeniging Marnix f 4.25;
een dankoffer van de weduwe W. f 1, te
samen f 5.25.

Voor het Hospitium:
van N. N. te G. f 5.

Voor het Studiefonds:
Nagift: Collecte Kralingen f 1; J. C. W. E.
te R. f 2.50; collecte te Vlaardingen met na-
collecte van